

ânsă reeșia în toate mai presus de așteptarea lor. Avea cu îndestulare quelle necesarii pentru viață; însă bucuria lor se învenina, când își aducea a minte de sârmanul lor frate, quare gemea în sclaviă. « Quât o să mai pörte ellü férrele? Quând o să agonisescă ei suma necessariă spre a-lü rescumpëra? » Aquestea eră cugetările que frământă, ziua și nóptea, pe toți membrii familiei Riemann.

În fine Claus sosi. Ellü găsisse förte ușiorü locuința lor, quoci căllëtorisse în mai multe rënduri prin aqueste întinse câmpii. Fața-i strălucia de bucuria quând vedü frumósa colibă, micul staulü, și grădina lor, cultivată cu atăta îngrijire, înquât nu se vedeă într'ênsa nici o plantă nefolositóre. « Aqueia quarü, prin labórea și industria lor, aü schimbatü aquestü desertü într'unü pământü locuibilü, nu potü fi nisce trântori » cugetă ellü.

Îndată dupö complimentele în usü, Claus luá pe tatälü Riemann la o parte și, strîngëndu-lü de mână, îi disse : « Bucură-te, scumpulü meü Riemann; Conrad este scăpatü, îndată va fi în brațele dumitale.

— Que felü! strigá Riemann, scumpulü meü Conrad! Fi-va óre cu putință? Nu mă amăgesi cu o asemenea măgulitóre speranță?